

Joan de Burgunya (?)

“Mare de Déu, el Nen Jesús i sant Joanet”

PLANETA DESCONEGUT

16 de febrer de 2009



Cada nit, abans d'anar a dormir, la mare li llegia el mateix conte, que sempre començava de la mateixa manera:

Hi havia una vegada un nen molt maco...que tenia els cabells arrissats com tu..., amb els mateixos ulls que tu...i amb unes galtes acolorides de rosa com les teves.

Un dia, aquest nen tant maco, estava jugant amb el seu periquito...quan de sobte va veure una llum brillant que provenia del cel.

El nen, primer va pensar que només es tractava del sol...però a mida que s'apropava la llum, va poder distingir algú que va començar a cridar.

Atenció, atenció. Soc el capità d'aquesta nau. Ràpid nen, puja. La sortida serà immediata.

I va començar la conta enrere: 10,9,8,7,6,5,4,3,2,1,0

El nen es va acomodar del periquito, es va posar la seva disfressa especial per fer viatges espacials, i va pujar a corrent a la nau.

Només havien passat uns pocs segons de viatge quan el nen va sentir:

-Din, don, din: els saluda el capità de la nau. Desitjo hagin tingut un bon viatge i els informo que hem arribat al nostre destí...Benvinguts al:

PLANETA DESCONEGUT

En aquell planeta tot era diferent.

Per començar, va baixar de la nau per unes cordes amb l'ajuda dels operaris de l'aeroport, fins a una catifa màgica.

La catifa la feien servir per baixar fins al terra i la transportaven uns guies turístics voladors que li van donar la benvinguda en anglès:

-Good morning visitor.

I li van entregar un catàleg amb els llocs d'interès on es recomanava la visita de la ciutat.

I això va fer el nen.

Va anar a la ciutat i va visitar els edificis, va passejar pels carrers...,fins que va arribar a un mercat on el que més li va sorprendre era que en comptes de diners pagaven amb flors.

-Són dues orquídiess i un clavell -deia el botiguer a una senyora.

I a prop d'allà una altra senyora que brodava al carrer amb fil de regalèssia i caramel només fia que repetir en alemany:

-Ich bin ein mensch. Ich bin ein mensch. Que vol dir: sóc un un home.

En aquest estrany planeta es movien d'una banda a l'altra amb ruc o cavall, però el més divertit és que alimentaven aquests animals amb orxata, batut de xocolata o patates fregides.

La gent, a més de gossos i gats, tenia micos i ovelles com a mascotes. Un mico cantava una cançó en francès..."Frère Jaques..."

I el gos li deia: "Sempre m'he sentit gelós de la teva veu tant preciosa".

Va arribar a la vora d'un riu on un homes pescaven sense fer servir cap tipus de canya o estri per pescar. Un d'ells li va advertir:

-Aquest planeta segur que t'agradarà. Es meravellós. Però sobretot no t'acostis al llac nord; d'allà surten homes que odien els nens. I els maten.

En imaginar-se això, al nen li van venir moltes ganes de tornar a casa a veure la seva mare, que el protegia d'homes dolents com aquests.

La mare continuava llegint el conte:

-Però aquest nen tant maco que tenia els cabells arrissats com tu, amb els mateixos ulls que tu i amb unes galtes acolorides de rosa com les teves, no en coneixia la sortida..."

El nen va començar a caminar i caminar. Va passar per rius, va conèixer altres ciutats meravelloses. I finalment va acabar en un cova a la muntanya. Estava esgotat.

Quan ho donava tot per perdut i pensava que mai no tornaria a veure la seva mare li va semblar sentir unes veus conegudes que parlaven en italià:

-Vieni, Marco Polo, que oggi t'invito io un viaggio su la terra.

Eren els guies turístics voladors!

El nen es va dirigir corrents allà on eren, va pujar a la catifa màgica i amb l'ajuda dels operaris de l'aeroport va pujar fins la nau.

-Din, don, din. Els saluda el capità de la nau. I sortim en: 5,4,3,2,1,0

I així, en pocs segons, aquest nen tant maco va tornar de nou a cas seva.

Va arribar exactament al moment que el seu germà preguntava a la seva mare:

-Mare, com acaba el conte?

I la mare va llegir l'última pàgina del llibre que deia:

-Vet aquí un gat, vet aquí un gos, i aquest conte ja s'ha fos.

I ara nens, a dormir que ja toca.